

Er lagen nog maar vier steenen op tafel. Maar grootvader at door, net zoolang tot hij niet meer mocht.

— Nee màar, nu was hij toch oliedom geweest ! Daar had hij een heel regiment voor zich staan, en hij had niet gezien . . . . Met een moedeloos gebaar schoof hij vijf-om-een bij.

En in drie zetten had Silvio het gewonnen !

Hemelsche goedheid, wat een zwarte verzameling krentebrooden Renato overhield ! Een nederlaag, die om wraak schreeuwde !

Weer zetten zij hun steenen op.

„Dubbel zes !” riep Renato aanstonds.

Het jongetje moest koopen . . . . Hij deed het voorzichtig, met een slim gezicht, zijn oogjes twee ronde, donkere kralen, als de oogjes van een vogel.

— Wat zit er achter dat lief, pipsch bakkesje, dacht Renato opeens, terwijl hij met zijn heele ziel dat kindergezicht trachtte te doorvorschen. — Op zijn vader lijkt hij niet; maar op zijn moeder, gelukkig, nog minder als 't kon . . . . Van zijn Silvia had hij even iets, datzelfde teêre, maar niet zoo droomerig-teêre als Silvia was geweest . . . . Zoo'n gezichtje was trouwens nog ongevormd . . . .

En die gedachte wekte een andere, die een scherpe dolk was in zijn hart: ongevormd . . . . evenals zijn kleine ziel . . . . zijn kleine ziel, die hem ontglippen ging, waarschijnlijk voor goed . . . . Wie zou dat hartje vormen, misvormen misschien . . . . ?

Silvio nam nog een derde steentje . . . . een vierde . . . .

„Grootvader, heb jij àl de krentebrooden ?” vroeg hij, een beetje in de piepzak, en een beetje vermaakt tegelijk.

„Nòg maar eentje eten, Silvio !” deed Renato opgewekt.

Hij leed, hij leed. Voor altijd die schat van hem weggenomen, dat kind met zijn gecompliceerd, gesloten karaktertje, dat hijzelf somwijlen moeite had te begrijpen, en dat Aurora zoo hard, zoo bot, zoo verwaten kon misverstaan . . . . Arm kereltje . . . .

Silvio zuchtte diep uit. Eindelijk had hij er een !

„Blank-om-zes !”

„Mooi zoo !” kwam Renato, „en nou ik . . . . Twee blanke billetjes ! Blank — òf zes !”

Silvio glimlachte fijntjes. Hij had die billetjes al meer gehoord, dus was het niet noodig, zoo vreeselijk hard te lachen als den eersten keer. En hij had leuk vooraan staan onder zijn steenen :

„Blank-om-vier !”

„Wacht's, jou schavuit, ik zal je krijgen . . . . Vier-om-zes ! Wat heb je nou te vertellen . . . . ?”

Silvio keek eerst op zijn kleine neus. Hij moest opnieuw eten . . . . En al naarmate hij at — Renato bezat inderdaad nog twee zessen — begon